

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

№ 51.

V četrtek 16. grudnia 1852.

Tečaj R.

Adventni zdihljeji.

(Cerkvene antifone O.)

O Modrost, ki si rojena
Od Očeta večniga!
Vsa oblast ti je zročena,
Vse prav vodiš milostva.
Pridi skoraj nas učiti,
Pot modrosti nam odkrit.

O Gospod naš, ki si vodil
Hišo Izraelovo!
Si v pomoč in bran ji hodil,
Dal postavo Sinajsko.
Pridi stiskanim v pomoč,
Skaži svoje roke moč.

O častita Korenina
Jesetoviga rodú!
Tisto znamnje si edina,
V katerim iše vse mirú.
Pridi rešit slabo stvar,
In ne mudi se nikar.

O predragi Ključ, ki odpira
Davidovo hišo sam,
Žezlo Judovo, ki ovira
Prihod vsem sovražnikom.
Pridi ječo nam odpreti,
Smertne sence nas otét.

O blišči Izhod resnice,
Svit od luči večne dan!
Čisto solnce vse pravice,
Ki zjasna naš temni stan.
Pridi revne razsvetliti,
Smertne sence oprostit.

O mogočni Kralj narodov,
Tak obilno zaželjen!
Vse storiš en ljud Gospodov,
Vogelnik si posvečen.
Pridi nas zveličat zdaj,
Ker si iz nič nas stvaril kdaj.

O Emanuel — sam Bog z nami,
Kralj naš in zapovednik!
Čaka te ves svet z željami,
Ker si naš Odrešenik.
Pridi rešit grešni rod,
O naš Bog in naš Gospod!

Adventne misli.

Žetev je sicer velika, ali delav-
cov je malo, prosite tedaj Gospoda
žetve, de pošlje delavcov v svojo
žetev. Luk. 10, 2.

IV.

Med obhajila svete cerkve, ktere sosebno glas-
no pričajo od njene goreče ljubezni in velike skerbi
za blagor njenih vernih in vsih ljudi na zemlji, se
morajo gotovo tudi šteti štiri kvatre v letu, ob kte-
rih je cerkev od nekdanj imela navado, mašnike po-
svečevati, in je ravno zavolj tega vse svoje verne
vabila, de bi v sv. zakramentih očistile svojo vest,
s postam in z molitvijo se zbrali okoli sedeža bož-
jiga ter v gorecih prošnjah klicali k Jezusu Kri-
stusu, de bi blagovolil obilno dobrih pastirjev dati
svoji cerkvi in jih napolniti z ognjem sv. Duha. In
zares, ktera sreča je večji za nevernike, malikovav-
ce in sploh za vse, ki so zunaj cerkve, kakor ako
se v sereu prav veliko duhovnov duh misijonstva
obudi, de se s sv. ognjem nadušeni, kri in življenje
darovaje, med nje podajo, ter jim oznanujejo edino
zveličanje v Jezusu Kristusu in jim dajo tisti zno-
tranji in zunanji mir, kteriga je Kristus z nebes
pernesel in ki ga svet ne more dati? Gotovo enake
misli so sprehajale sv. apostelna Pavla, kedar je
pisal: „Kako častite so noge tistih, kteri mir ozna-
nujejo!“ In Kristus sam nas je učil spoznati ve-
liko srečo, dobre dušne pastirje imeti, ko je govoril:
„Žetev je sicer velika, ali delavcov je malo; pro-
site tedaj Gospoda žetve, de pošlje delavcov v svojo
žetev.“ — Bila je kvaterna sredo, in ko sim se
začel perpravljati v cerkev, je tudi meni živo pred
oči stopila visoka pomemba kvaternih časov. O sveta
cerkev, sim djal, kako si vender ti v resnici dobra
in skerbna mati svojih otrok, in zares se ne da
razumeti, kako se per vsem tem še toliko ljudi
najde, celo med tvojimi lastnimi sinovi, kteri tebe
zaničujejo, te sovražijo, te obrekujejo in grajajo
tvoje sv. naredbe, v tem ko ti družiga ne želiš,
kakor vse osrečiti, vse zveličati! Ali ko sim s sv.
Ignacijem v duhu svoje oči obrnil na vse štiri kraje
sveta in vidil, kako je le nar manjši del sveta tisti,
v kterim se znamnje sv. križa spozna in časti, v
tem ko vsi drugi rodovi še tavajo v smertni tami
in ječe v verigah sužnosti satanove ter v nevednosti
in grešni oterpjenosti žalijo dan na dan in uro na
uro z nagnjusnimi pregrehami presvetiga Boga v
nebesih; me je začelo serce močno močno boleti in
sklenil sim, to kvatro zlasti v ta namen svoje mo-
litve Gospodu pošiljati, de bi blagovolil v tem sv.

času, ko vsa cerkev po vsem svetu stoglasno k Njemu kliče: pridi, o Gospod, pridi! — v sercu svojih duhovnov duhá misionstva obuditi, de bi s sv. križem v desaici in s sv. evangelijem v levici se razšli na vse kraje sveta, ter od solnčnega izhoda do zahoda zbrali vse ljudstva, vse rodove in jih perpravili za prihod Kristusov. Molil sim, de bi blagovolil Bog že skorej dopolniti prerokovanje Davidovo: „Vse ljudstva, ki si jih vstvaril, bodo prišle in pred Teboj molile, o Gospod! in poveljevale Tvoje ime;“ — in prerokovanje lastniga Sinu, ki je govoril: „de bo en hlev in en pastir.“ In še grede v cerkev sim molil k Kristusu z besedami sv. cerkve: O ključ Davidov in kraljeva palica hiše Izraelove! ako ti odpreš, kdo bo zaperl, ako ti zapreš, kdo bo odperl? pridi tedaj in pelji vunkej iz ječe vklenjeniga, kateri sedi v tami in v smertni senci! O Kralj Judov in nevernikov, od obeh zaželen enako, vogeljni kamen cerkve, v kateri si te in une zedinil; pridi in odreši človeka, kteriga si iz ilovce vstvaril! O korenina Jesetova, ki si postavljen v znamenje narodom, pred katerim kralji omolknejo, kteriga ljudstva molijo, pridi in odreši nas in nikar se ne mudi! — Veselilo me je, ko sim v cerkev stopil, de sim našel svojiga dragiga Bogomila že v globoki molitvi zamaknjeniga pred božjim oltarjem klečati; komej iz cerkve stopim, se mi Bogomil že perdruži in me vpraša, ali bi imel priliko, se zastran perpravljanja na prihod Gospodov, kateri je že tako blizo, še nekoliko z njim pogovoriti? Le pridi, ljubi Bogomil! sim mu rekel, le pridi: za svete pogovore se vedno prilika najde. Ko sva se usedla, mi je začel Bogomil praviti, kakšne misli de so njega sprehajale, ko je tisto jutro svoje navadno premišljevanje opravljal, in čudil sim se, do so bile njegove misli mojim lastnim kakor brat bratu podobne; zato sim mu rekel: Ljubi Bogomil! midva sva zares čudna človeka, ako jaz tebi svoje misli razodevam, ti praviš, de se ti zdi, kakor de bi bile tebi iz serca vzete, in ako ti meni svoje misli pripoveduješ, se meni zdi, kakor de bi bil le meni besede od ust vzel. O lepa je sicer edinost dveh prijatlov, pa še neskončno lepši bi bila edinost vsih ljudstev, vsih narodov v eni veri, v enim upanju, v eni ljubezni do Jezusa Kristusa, Gospoda našiga. Zato, ljubi Bogomil! poslušaj še dalje moje adventne misli.

1. De bi zamogli kristjani in ne kristjani veselo obhajati prihod Gospodov, jim je pred vsim treba dobrih dušnih pastirjev, kateri dobre kristjane na poti čednosti ohranijo, mlačne iz njih grešniga spanja budio in tiste, ki so zunaj cerkve, s svojim naukam in zgledam vabijo v naročje svete matere cerkve. Ali kateri duhoven bi zamogel v spominu svoje grešne nevrednosti brez trepetanja premišljevati besede psalmistove: „Kdo bo šel na goro Gospodovo in kdo bo stal na Njegovim svetim mestu? Kdor nedolžne roke ima in čisto serce in svoje duše ni omadežval z nečimurnostmi.“ Glej, ljubi Bogomil! le taki so tedaj perpravni za duhovski stan, kateri nedolžno serce imajo in še niso okuženi z nečimurnostmi tega sveta. Oh, ali kako težko je dolge leta po mestih se potikati, se tolikokrat znajti v pohujsljivih tovaršijah; v zapeljivih perložnostih, in vendar svojiga serca ne omadežvati in se ne zamotati v posvetne nečimurnosti! Ravno zavolj tega je želel in naročal Tridentinski zbor, de naj bi imeli škofje v svojih škofijah lastne hiše, v katerih bi se mladenči, že od mladih nog zunanjemu puhujšanju oteti, v strahu božjim perpravljali za duhovski stan.

Veselo je slišati, kako v raznih škofijah okoli nas take hiše že imajo ali jih ravno perpravljajo, le naša Lavantinska škofija še vedno te naprave pogreša. Mali začetik je vonder le z božjo pomočjo zdaj tudi per nas že storjen; moli tedaj, ljubi Bogomil! o in de bi hotle s teboj moliti vse pobožne duše, de bi Bog nagnil serca bogatih in ubogih, de bodo z veseljem polagali svoje darove na oltar svete cerkve, kadar bodo viši pastir težavno začeto delo doveršiti želeli, de bi se Kristusu pot perpravila že v serca mladih novincov duhovskega stanu.

2. Malo bo vender to perzadevanje zdalo, dokler se neki, katoliški cerkvi zoperni duh ne zatré, kateri že dolgo let sem v naših nižjih in viših šolah vlada in serca šolskih mladencev od Kristusa bolj odvraca, kakor Njemu perbližuje. Se še spomniš, ljubi Bogomil! ko sva včasih šolske bukve starih Jezuitov pregledovala, kako sva se serčno veselila, de so bile vse te bukve v silno pobožnim duhu in s perserčno in ganljivo besedo pisane, de so bili spomini na Boga in nagibi k kersanski čednosti nekako prijazno v vse nauke vpleteni, de je bilo vsaki knjižici saj kolikor toliko božjiga perdjano? Se še tudi spomniš, kako nama je serce veselja igralo, ko sva slišala stare gospode, kateri so se še per pobožnih Očetih iz Jezusove družbe izsolali, s hvaležnim spominam perpovedovati, kako so se jim učniki v resnici kakor očetje v vsih rečeh skazovali, jim v telesnih in duhovskih rečeh pomoč delili, jih z očetovsko ljubeznijo in skerblijvostjo po vsih nevarnih potih spremljali, jih zberali v razne pobožne družbe in bratovšine, vedno le edini in imenitni namen svojiga svetiga reda pred očmi imevši: Vse v čast božjo in dušam v zveličanje! Kako je bila pa tudi šolska mladost v tisti dobi pobožna in pokorna katoliški cerkvi! Ravno ta pa je bil tudi edini in skrivni vzrok, de so brezbožni lučnjaki pretečeniga stoletja z zobmi škripali, kersansko šolstvo pobožnih Jezuitov premišljevale, in ravno ta je bil edini pa dobro skriti vzrok, de so jih tako dolgo s strupenim črnilam svojiga lažnjiviga peresa pikali, de so bili Jezuiti poslednjič zares segnani in kersanskih dežel nar večji dobrotniki tu in tam kakor zlobni hudodelci preganjani. Ako zdaj, ljubi Bogomil! z oziram na te čase naše današnje šole pregledava, kako je v njih, kar kersanstvo zadeva, vse nekako merzlo, ledeno in mervto! Skorej v nobeni šolski izbi ne najdeš božjiga spomina, tako de ne veš, ali se tamkej zbérajo kersanski mladenči ali pa neverniki; skorej v nobenih šolskih bukvah, razun verskih, ne najdeš kersanskih spominkov, tako de zopet ne moreš spoznati, de bi jih bili spisali katoliški pisavci in za katoliške mladenče. O kako me je serce bolelo, ko sim zvedil, de so se ene leta sem celo bukve, ki so jih bili krivoverci spisali, v naših katoliških šolah rabile, v katerih se je marsikaj našlo, kar je bilo silno zabavljivo do katoliške cerkve in tedaj tudi za katoliško mladost silno pohujsljivo! Bog daj, de bi se ta grozna pomota že skorej popolnoma in za vselej odstranila! Ne vem, ljubi Bogomil! ali si bral ktere popise na naših učilnicah letas izdane, ali ne; meni sta dva v roke prišla. Z veseljem sim iz eniga spoznal, de je možko pisan v katoliškem duhu, celo spis iz narovoslovja je bil umetno napleten s pobožnimi mislimi; ali iz družiga popisa mi ni bilo nikakor moč spoznati, ali je pisan v katoliški Avstrii ali med nevernimi Kitajci? Nekteri bi sicer rekli: Vednost je vednost, enaka med kristjani in never-

niki; jaz pa se perderzmem odgovoriti, de vednost sama na sebi za človeka nobene prave vrednosti nima, ampak le toliko, kolikor ga njegovimu edinimu in poslednjimu koncu perbližuje. Vse vednosti izvirajo iz Boga, kateri je večna modrost in zapopadek vsih vednost; to mora vsak kristjan spoznati, in tedaj vse vednosti tako rabiti in tako obravnati, de ga zopet k Bogu nazaj peljejo. Vednosti brez Boga človeka le napihnejo: zato toliko ošabnih, do katoliške cerkve zabavljivih učernih in modrijanov med nami! In kako lahko bi se vonder dale vse vednosti v katoliškim duhu učiti! Podal ti bom le nekoliko zgledov. Misli si zgodovino. Ena misel bi imela učeniku in učencam per zgodovinskih nauk kakor zvezda vodnica vedno pred očmi biti in sicer ta: de je Bog edini gospod in vladar človeškiga rodu, kateri vse njegove zgodbe v roki svoje večne previdnosti derži, ter mu po njegovim zasluženju dobro da ali pa ga oestro strahuje po sklepah svoje pravičnosti in svojiga usmiljenja. Neprenehama bi imeli učeniki per mnogih posameznih dogodbah, zlasti pa per vsakim zgodovinskim oddelkom učencam kazati, kako so si narodi po tem, ali so se v svetim strahu božjim zapovedim podvergli, ali pa v grešni ošabnosti Bogu in svoji vesti pokoršino odrekli, si ali srečo in slavo perdobili ali pa v nesreči in sramoti poginili. Te resnice so edini ključ, razumeti mnogo silno zamotanih dogodb zgodovine kersanske in ajdovske, in le ako se učenik na nje pazljivo ozira, zadobijo nauki še le pravo življenje, za učence mikavnost in vrednost, ker so sosebno zmožni, v mladih srcih vero in upanje v previdnost božjo globoko vkoreniniti in jih živo prepričati, de človek, karkoli tudi počenjati začne, nikdar nikjer pravici božji uiti ne more. Zato bi se mogla po naši misli zlasti na zgodoslovne učenike posebna pazljivost imeti in zgodoslovne stolice se le terdno katoliškim in pobožnim možem izročiti; zakaj zgodovina je v nar tesnejši zvezi z vero; ona je njena naj boljši tolmačinja in jo podpira z naj terdnejšimi dokazi, ter kaže verne in npravne nauke tako rekoč vživetene v raznih prigodbah. — Še ajdovsko basnoslovje hočem v misel vzeti, zato ker se ga v šolah nikakor zogniti ne moremo in ker se ti bo morebit zdelo, de bi se basnoslovni nauki ne dali v prid kersanstva porabiti. Vender kako lahko bi se to zgodilo; zakaj ravno per teh nauk ima učenik vseskozi priliko, kazati učencam strašno brezno npravne spridenosti, v kteriga so ajdje zagazili, potem ko so v grešni ošabnosti prvotno razodenje božje zavergli in se le svoji lastni pameti in domišliji prepustili, — pa tudi kazati, kako per vsim tem neki npravni čut in neznebljiva zavest odvisnosti od Boga skozi vse ajdovske basni svita, ter bi perložnost imeli, prijazno nagibati učence k hvaležnosti za dar spoznanja kersanske vere. Gotovo ti povem, ljubi Bogomil! ako bi učenik, preden začne basnoslovje učiti, doma pokleknil in pazljivo prebral in premislil, kar sv. apostel Pavl od ajdovskiga basnoslovja v 1. pogl. na Rimljane piše, de bi se dalo tudi basnoslovje prav dobro učiti, v čast božjo in v zveličanje poslušavcov; in ne bilo bi se bati, de bi še kedaj doživeli zares do verha dognana bedakost, ki so jo segnani Rongeani v Gradcu v svoj „Urchristenthum“ zapisali, de je škoda, de je resno in otožno kersanstvo kratkčasno basnoslovje spodrinilo!! — To, ljubi Bogomil! sim hotel le v priliko opomniti, bi se dalo pa tudi od vsih drugih vednost lahko izpeljati. In ravno to je žalostno, de se vse to z zares nezapopadljivo

lahkomišljenostjo skorej povsod opušča; pa še bolj žalostno je to, de se na nekterih učilnicah že tudi molitev pred šolo in po šoli zanemarija, in de se učenikam nepotrebno in prezamudno zdi, učence vsaki dan k sv. maši peljati. Tako se delo začne in konča brez Boga, ima pa tudi ravno zato tako malo božjiga blagoslova in doživi se, de se učenci, kateri iz visih šol domu pridejo, že sramujejo, per zvonanju angelskiga česenja klobuk z glave vzeti, in per sv. maši iz bukvic brati ali poklekniti. — Silno žalostno je še pa tudi to: de je med šolskimi učeniki večidel tako malo edinosti, ali de bolj prav rečem, de je med njimi toliko razpertja. Vsak ima zastran odreje mladosti druge misli. Eden misli tako, eden tako, in vsak ravna, se ve de po svojih mislih. Zato se pergodi, de, kar prvi poterdi in perporoča, drugi graja ali celo overže, mladi ljudje pa imajo tanjke ušesa in kmalo občutijo, od kod in kam de veter vleče. Per takim ravnanju pa ostanejo razni nauki brez vse vzajemnosti in edinosti, učenci ne vedo, zakaj se tega in uniga uče in v kakšno rabo de bi jim bilo; in kakor je v naših šolah vse nekako raztergano in vertoglavno, ravno tako so tudi serca naše šolske mladosti raztergane brez vse edinosti in njene misli vertoglavne, de se Bogu usmili! Gotovo, ljubi Bogomil! veljajo tudi od naših šol besede Kristusove: Zetev je velika — šol je veliko in še več bi nam jih bilo potreba; ali delavcov — pridnih učencov je le malo. Treba je tedaj veliko moliti, pa tudi veliko premisljevati, kaj de bi bilo storiti treba, de bi se nekersanski duh iz naših šol odstranil in zopet Kristusu pot perpravila v naše šole in serca šolske mladosti naše, kjer je, kakor je sam govoril. Njegovo nar ljubši stanje. Vender od tega, ljubi Bogomil! hočeva prihodnjic govoriti, ako ti je po volji. Bogomil mi oblubi in poslovi la sva se: Hvaljen bodi Jezus Kristus! — Na vekomaj. Amen. K—.

Smert terdovratniga grešnika.

Na Sardinskim je živel bogat grof. Imel je dva sina: mlajši po imenu Alvar, je že zgodaj iskal vse bogastvo svojiga očeta podedvati. Ker pa pri življenju svojiga staršiga brata tega ni mogel doseči, je bila njegova skerb, brata s poti spraviti. Povabi ga torej na ribstvo zunaj mesta, in ga ukaže skrijev po najetim morivcu v vodo vreči in vtopiti. Še tisto leto je mestni poglavar očeta mlajsiga grofa k pojedini povabil; in ker se je oče precej v noč pri kosilu zamudil in se v tani proti domu vernil, je tudi njemu po sinu najeti hudodelnik življenje pristregel. Mati žalostno novico zve in se tako prestraši, de v kratkim žalosti in strahu umerje. Zdaj so se za razujzdaniga mladenca veseli dnevi pričeli, vse premoženje svojiga očeta je podedval, in tudi vžival v sladkim upanju, de njegova hudobija nikoli beliga dne zagledala ne bo. Verh tega je se kmalo po tem kraljevo službo dobil. Perpeti se pa, de je enkrat z družini svetovavci vjete ubijavce spraševati mogel. Eniga zmed vjetih vpraša, kdo in od kod de je? Čudim se, reče ubijavec, de me ne poznate, sej sim na vaše povelje brata vtopil, očeta pa umoril. To je bila za grofa strela z jasniga neba, vender si je vedil iz zaderge pomagati. Taki roparji, pravi, se radi lažejo; kar pa mene zadene, sim čisto nedolžin. Ukaže ga zopet v ječo vreči, vratarja pa podkupi, de bi ga po noči skrijeval, pa tako, de bi bili mislili, de se je sam kon-

čal. Pet in dvajset let stariga grofa je Bog s hudo boleznijo obiskal. Perčakovati je bilo, de se bo hudobnež spokoril. Ko ga je pobožen duhoven obiskal, ni nič hotel slišati ne od spovedi, ne od pokore. Pobitiga serca se hoče duhoven pastir verniti; ura, ktera je že več mescov stala, tri bije. Duhoven tega opominovanja ginjen se vnovič prizadeva terdovratniga grešnika z Bogom spraviti, pa vse zastonj. Na zadnje grof zdivja in s temi besedami Boga preklinja: Ti nepravčni Bog, toliko beračem življenje privošiš, in meni, rojenimu grofu, ga vzeti hočeš? Vedi, de nobeniga deleža v tvojim kraljestvu imeti nočem, in raji brez pokore umerjem. Pri teh besedah britko maro od stene odterga in svojo černo dušo zdihne. — Kakor življenje, taka smert. T.

Ogled po Slovenskim.

Ogersko-slovensko. „Cirill a Meth.“ od ranjeiga Šlora med drugim piše: Alojzja Šlora, tega polno zaslužniga moža, ni več med živimi! Kaj, med živimi ga ni? Ravno iz smerti tega pozemeljskiga popotovanja je prestopil v življenje, ki smerti ne pozna. Vzeli so ga nam v našo veliko žalost Vsi Svetniki! Prav res, vsi Svetniki — de bi njegov vhod v življenje slaven bil, so ga od nas odtergali; ker v noči med vsimi Svetniki in vernih duš je svojo čisto dušo Bogu zročil. Okolišine njegove smerti so priče, kako draga je pred obličjem Gospodovim smert njegovih Svetih. Stirnajst dni pred zveličanim zaspanjem vernivši se s sprehoda se je jél slabo počutiti in se je vlegel. Drugi dan je svojiga ljubiga prijatla č. O. Sartori-a poklical, in mu naznanil, de bo zemljo zapustil, desiravno se niso še nobene znamenja tega razodevale. Tretji dan je prejel sv. Zakramente in potem vsak dan sveto Rešnje Telo. V svoji boleznji je bil večidel z duham zamaknjen (in extasi); berž pa ko se je ura sv. Obhajila približala, je peršel k popolnoma zavednosti in je svetiga Obhajila prosil. V svojim zamaknjenju duha je nar več govoril od Ogerskih škofov in duhovstva, od svetih vaj (eksercij) in njih potrebe na Ogerskim, Slovenskim, Hervaskim. Tri dni pred smertjo se je pokazal, kako je ljubil našo (Ogersko) deželo, sklical je namreč: Vivat Ungaria Mariana (Bog živi Marijno Ogersko)! Sicer so bile njegove besede, ktere je razločno izgovoril: Merita mea timeo, in solis meritis Christi confido. (Bojim se svojih zasluženj, na same zaslužnja Kristusove se zanašam.) Kda bi si ne želel s tako smertjo ta svet zapustiti? Zares blagor jim, kteri v Gospodu umerjô!

Iz Jagra. Grof Karl Esterházy, nekajni ondetni škof, je zidal znanstvam tako veličansk hram, de mu je v celi avstrijski deržavi malo para in ga je bil tudi z zvezdarno in tiskarno preskerbel. Sadanji prevzvišeni nadškof A. Bartakovič se za to tiskarno močno pečajo in jo povišujejo v versto prvih Ogerskih tiskarn, preprčani, de je neogibljivo potrebno, dobro katoliško tiskarstvo dvigati in podperati, zlasti ker se ravno s pomočjo tiskarstva dan na dan množijo hudobni spisi, kteri hočejo stebre katolištva tresti. Peršlo je že nekaj imenitih del spod té tiskarne.

Družnikom sv. Mohorja. Od čast. Odbora iz Celovca so prišle naslednje bukve za gg. družnike: Gofina razlaganje cerkveniga leta, I. del. — Domači ogovori po nedeljskih evangelijskih za verne ljudi na deželi, od Fil. Jak. Kafol-a I. del. — Naravoslovje ali fizika. Po domače zložil K. Robida. — Vpisni listi za nekatere nove družnike. Naj tedaj častiti družniki po nje pošljejo. — Za prihodnje leto ima društvo že izvrstnih rokopi-

sov v rokah: lepe povestice za šolske darila, drugi del Gofine-a in Kafolovih ogovorov; — obljubljeno mu je nekaj od sv. pisma in zgodovina avstrijske carevine. Življenje svetnikov se bo po volji presvit. kneza in škofa Slomškega le v dveh delih izdalo, prvi del pride berž po novim letu 1853 na svitlo. Vse bukve se bodo tiskale na belim popirju z novimi pismenkami in dobrim černilam. Za gg. družnike bodo po novim letu naslednji bukvarji bukve imeli, od kterih naj jih bodo jemali: V Gradeu g. Ferstel, — v Mariboru g. Leirer, — v Radgoni g. Weisinger, — v Celju g. Geiger, — v slov. Gradeu g. Zavadeki, — v Zagrebu g. Zupan, — v Ljubljani g. Lerher, — v Novim mestu g. Vepustek, — v Postojni g. Blaznik, — v Terstu g. Šimpf, — v Gorici g. Sohar, — na Dunaju g. Wenedikt, — in v Celovcu g. Leon.

Berž ko bodo kake bukve na svitlo dane, se bodo tem bukvarjem poslale. Naj torej gg. družniki o priložnosti, ko bodo svojo letnino plačali, odboru v Celovcu na znanje dajo, po kterim zmed imenovanih bukvarjev želé bukve prejémati. Kdor pa nobeniga bukvarja ne imenuje, se mu bodo bukve v njegove stroške po pošti pošiljale. — Čast. g. Matija Majar so pripravili vsim družnikom svoje knjige za pol cene dati.

Iz Ljubljane. Gosp. J. Tomšec, fajmošter v Leskovici, in g. N. Zic, začasni vojaški duhoven v Trebižu, sta izvoljena vojaška duhovna, prvi za polk Zanini, drugi pa za Kranjski polk. — G. M. Renke je v Podgaber per Zaticini prestavljen.

* Podobice ss. Cirila in Metoda smo dobili. —

Razgled po keršanskim svetu.

Iz male Azije. Oznanjeno je bilo že pred kej časom, de se je v Adanu mnogo Armencev povernilo v naročje katoliške cerkve. Armenski krivoverski patrijarh to zvediti, bi bil te spreobrnjenec zopet rad v zazkolništvo seboj potegnul. Peršel je bil v Adan z duhovni in uradniki iz Carjigrada. Spervič so iskali povernjencem katoliško vero in njene duhovne obreči. Ali laži niso nič premôgle. Poiskali so pa družiga pomočka. Podkupijo turškiga poglavarja in začno uboge katolicane neusmiljeno zatirati. Pa tudi to jim nič ni pomagalo, ker ravno s tem so se spreobrnjeneci v veri uterđovali. Peršla je pa preganjanim pomoč iz Carjigrada. Turški cesar sliši nasilstvo, ki se vernim Adanjanam godi, zverže ondotniga poglavarja in jim mir poverne. Po prestani burji se njih cerkev lepo razvečeta, in nadjati se je, de se bodo z zgledom Adanjanov spodbujeni Armenci iz cele Cilicije v naročje katoliške cerkve povernili.

V Olomucu je učenje cerkvenih pravic Dr. J. Kiserju, učeniku verne, zročeno.

Cerkveno sloystvo.

„Zgodovinski katekizem“

ali celi keršanski-katoliški navk v resničnih izgledih iz zgodovino, za cerkev šolo in dom. V nemškem jeziku sostavil Janez Ev. Šmid, katehet na dekl. šoli v Solnigradu. S pomočjo nekterih slov. domorodcov poslovenil in izdal Anton Janežič. I. zvezek (prvo in drugo poglavje). V Celovcu 1853. Se dobí po vsih slovenskih mestih. Prvi del veljá 1 gold. sr.; drugi del, ki bo gotovo v 14 dneh gotov, bo veljal 1 gld. 12 kr., in ravno toliko poslednji del, ki bo mesca svečana dan ugledal. Cena celiga bo tedaj 3 gld. 24 kr. sr., Nattia (Dunajski) je razložin in ličen in vsa obleka lepa. Te bukve so zlata vredne.